

meie musta täko peame saama? Wirnküla herral on üks sefugune wie aastane must täk, selle eest tahetakse wiis sada rubla. Wäga kallid hind! Ja kui meie keik tahetud kulu äratasume, kes teab siiski kuidas raha kätte saamine juhtub olema?"

"Mis k— kord se on?" kargatas isand, ja läks punaselt kui keedetud wähf. "Keda teie oma ees arwate olema, et nõnda tohite rääkida. Hans on mind petnud, kui ta teid mino wasto auusaks meehiks liitis. Teie kartusest ja kahtlastest mõtetest nään selgeste, kuida selmidega koko olen saanud, kes niisuguse õnne wäärt ei ole. Meie kaup on otsas. Paljo ma teile korteri ja toidu eest wõlga olen? Seda tahan silmapiik äratafuda."

"Wai, auus isand! hakas aidamees paluma: kudas teie mino tühja rumala sõna üle ennast nõnda wõisite pahandada! Andke andeks! mina annan üksi seda lepituse hinda, kui mulle lubate?"

Isand kostis: "Pistke oma raha tasko, mina sitta ei taha. Wai ehk arwate mul teie abi tarwis olewad? Ma wõin kümme kord enam omast jõuust anda, kui üleütlise tarwis lähäb. Teie rumal kes teab! Mis teie minust arwate? — Neil ei ole pikemalt sõbrust."

"Auus isand!" ütles Hans: ärge wihaštage nii wäga aidamehe kartliko olemise pärast, misga ta teile ei sõimu ega laidet tahtnud teha, tema —"

"Widage oma lõuad!" kargatas isand — "teie

sugusi wahemechi ei ole mul tarwis. Mina wõtan raha haugo eneselle üksi, teie ei pea midagi saama."

Kubjas ja mölder hakasiwad nüüd ka isandad paluma, üteldes, et maa-rahwal nii peenikesi kombeid weel ei ole, misga suurema inimestega oskawad ümber käia. — Nende ühemeelised meelitamised ja palwed lepitafid wiimaks isanda wihatuška; peälegi kui punitfillaafid lauale toodi ja tüli lepitufeks tähendati. Sai lugu nii pikalt parema teele tagasi läänatud, ütles aidamees alandlikul kombel: "Ma olen teie wasto, auus isand, raskest efsinud, siiski olge armoline ja andke mulle andeks. Mino süda ei efsinud, waid üksnes rumal keel ja meel, mis sõnu paremast ei oskanud seada. Ei pea pikemalt enam kartust ega kahtlasti mõteid mino meele tulema; mina tõutan teie sõna peale uskuda. Lubage mulle armo pärast, ma palun teid: et musta täku enda kuluga ostan ja lunastuse hinnaks annan."

"Niisugust kingitust ega ohwrid ei ole meil tarwis" — kostis isand — "ma nään teie jutust selgeste, kuidas teie mino seletamisest aru ei ole saanud, wai ehk unustafin ühe tüli nimetamata. Seda lunastuse hinda, mis igamees ette maksab, saab tema koge pärast raha wäljawõtmist kätte, weel enne kui suur osa ärajagatakse."

Selle sõnaga langes kõigil üks raske kiwikoorm südamate pealt maaha. Ehk küll kubjas ja mölder midagi kartust isanda wasto üles ei näitanud, siiski oli neil sala mure lepituse hinna pärast, mis koge